

L'Ashik va aixecar el cap per primer cop en molt temps. Va estirar el coll. Va respirar fondo. Les seves pupil·les es van dilatar. De tanta bellesa que va veure a la vall que l'envoltava va deixar escapar una llàgrima. La llàgrima va caure sobre una gota de rosada, va doblregar amb el seu pes la fulla sobre la qual descansava l'última, i totes dues gotes van caure en un rierol confont-se amb la resta de l'aigua.

—Ai!, savi pardal, quina raó que tens. La vall que m'envolta és el més bonic que han vist els meus ulls. Llàstima que entre aquesta vall i jo hi hagi l'alta tanca que aquí m'empresona.

—No sembla tan alta la tanca que m'assenyales. No més petites, d'acord amb la meva grandària, em semblaven les parets del meu niu. Gegants quan les mirava, nanes quan amb el cel immens les comparava. Entre tu i la vall, amiga Ashik, no hi ha cap tanca, només hi ha un salt.

Només hi ha un salt. Aquí ens vàrem quedar, ja que en aquell moment, de cop i volta, sortiren unes mans al nostre darrere. Ens van agafar tots tres i ens van arrossegar enrere. La narració es va

aturar; el centre d'atenció havia canviat de posició. No és que la gent hagués perdut interès pel conte del vell kurd, és que acabava de començar un altre espectacle molt més, per dir-ho d'alguna manera, visual: tres nans esquivant les respectives mares sandàlia en mà.

Salma

Si al principi em vaig fixar en l'Iqbal va ser perquè sempre es trobava enmig de tots els saraus, jocs i entremaliadures. El millor de tot era que a la classe es portava més o menys bé, fins i tot semblava que seguia el que deia el profe. Jo era molt tímida i quasi no tenia amics. No parlava mai a classe. L'hora del pati la passava en un racó mirant els altres. No és que fos avorrida, és que no em sortia de dins participar-hi. M'estimava més mantenir-me'n a distància, observant. Per això em va atraure tant l'Iqbal. Corria, saltava, baixava, pujava, s'enfadava i reia. No s'estava quiet ni un moment, just al contrari que jo. Em feia molta vergonya parlar-hi, ja que sempre el veia ocupat o envoltat de molta gent preparant-ne alguna. Però un dia m'hi vaig llançar. Li vaig preguntar com es deia, tot i que ja ho sabia. I com que ell sabia que ho sabia, em va

dir: «Per què ho preguntes, si ja ho saps?». Llavors vaig haver de confessar que sí, que ho sabia, i el vaig reptar a veure si sabia el meu nom. Va dir que sí que el sabia, però que no me'l deia. «Això és perquè no el saps», vaig dir jo. «És clar que el sé: Mudena, de *muda*», va deixar anar. «Doncs sí que estàs equivocacat», vaig dir, «aquest és un nom molt rar i jo no sóc pas muda». «Més rara ets tu», va dir ell. «Ni em dic Mudena ni sóc rara ni sóc muda, tap de bassa», li vaig deixar anar. «Tu també t'has equivocacat, jo no em dic tap de bassa», va respondre. «És clar que sí, tap de bassa Masih», insistia jo. «Em dic Iqbal Masih, amiga Salma, dolça i tímida Salma», va dir ell. «Vaja, sí que sabies com em dic!». Em vaig posar vermella. «I tant, Mudena», em va dir. «Vés a pastar fang, tap de bassa», vaig dir jo. I ja ens les vam haver.

—Tap de bassa —vaig dir jo.

—Mudena —va dir ell.

—Tap de bassa —vaig dir jo.

—Mudena —va dir ell.

—Tap de bassa —vaig dir.

—Tap de bassa —va dir ell.